

Arrest

nr. 346 908 van 20 mei 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. BOUCHAREB
Livornostraat 66/9
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 26 september 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 november 2025 met refertenummer 133065.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. AZAAL, die *loco* advocaat M. BOUCHAREB verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DESAUW, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 september 2025 werd een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: I.

Voornaam: S.

Geboortedatum: (...)1993

Geboorteplaats: (...) Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is, moet hij het grondgebied verlaten. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

☒ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 16.09.2025 voor diefstal, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

De feiten getuigen van een ernstig normoverschrijdende ingesteldheid en werden ingegeven door een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom. De laakbare handelswijze van de betrokkene wakkert uiteraard onmiskenbaar het publiek onveiligheidsgevoel aan zodat de openbare veiligheid door de onderliggende feiten ontegensprekelijk in het gedrang wordt gebracht.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

☒ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar betekend op 15.09.2025. Gezien het arrest van het Europees Hof van Justitie van 26/07/2017 (Ouhrami, C-225/16) zal de termijn van het inreisverbod in werking treden van zodra betrokkene effectief het grondgebied van de lidstaten die het Schengen-acquis toepassen heeft verlaten.

Artikel 74/13

Betrokkene ondertekende het ontvangstbewijs van de vragenlijst hoorplicht in de gevangenis van Leuven Hulp op 18.09.2025. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt niet dat hij een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Artikel 8 van het EVRM is dan ook niet van toepassing. Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☒ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken;

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 15.09.2025 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 15.09.2025. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 16.09.2025 voor diefstal, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

De feiten getuigen van een ernstig normoverschrijdende ingesteldheid en werden ingegeven door een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom. De laakbare handelswijze van de betrokkene wakkert uiteraard onmiskenbaar het publiek onveiligheidsgevoel aan zodat de openbare veiligheid door de onderliggende feiten ontegensprekelijk in het gedrang wordt gebracht.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij als volgt uiteenzet:

“1. UITGEWERKTE MIDDELEN TER ONDERSTEUNING VAN HET BEROEP

- *Schending van artikel 62, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals tot op heden gewijzigd;*
- *Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen;*
- *Schending van de algemene rechtsbeginselen, volgens welke de administratieve overheid verplicht is te beslissen met kennis van alle relevante elementen van het dossier, evenals schending van het redelijkheidsbeginsel;*
- *Kennelijke beoordelingsfout;*
- *Schending van artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de vreemdelingen, zoals tot op heden gewijzigd;*
- *Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).*

2. MOTIVERING VAN DE BESTREDEN BESLISSING

3.1. De bestreden beslissing

De bestreden beslissing is als volgt geformuleerd:

“Er wordt bevolen aan de heer (...), die verklaart te heten (...):

Naam: I., S.

Geboortedatum: (...)1993

Geboorteplaats : /

Nationaliteit : Marokkaans

Wordt bevolen het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengen volledig toepassen(2),

– tenzij hij beschikt over de vereiste documenten om zich daarheen te begeven, – tenzij er momenteel een asielaanvraag hangende is in één van deze staten, ten laatste binnen tien (10) dagen na de kennisgeving van deze beslissing.

MOTIVERING VAN DE BESLISSING :

Voorafgaand aan deze beslissing werd de betrokkene op 15 september 2025 door de politiezone Brussel-Hoofdstad gehoord. De betrokkene werd op heterdaad betrapt bij een fietsdiefstal. De betrokkene

beschikte niet over een geldig paspoort noch over een geldig visum of verblijfstitel op het moment van zijn aanhouding.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd overeenkomstig het volgende artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en op basis van de volgende feiten :

Artikel 7, eerste lid :

▪ 1° indien hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de documenten die vereist zijn krachtens artikel 2 van de wet.

De betrokkene was niet in het bezit van een geldig paspoort noch van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van zijn aanhouding. De betrokkene verklaart bij zijn zus te wonen, die ziek is. Er werd geen aanvraag tot gezinshereniging ingediend.

Het proces-verbaal van de politiezone Brussel-Hoofdstad vermeldt dat de betrokkene op heterdaad werd betrapt bij een fietsdiefstal.

De betrokkene werd op 15 september 2025 gehoord door de politiezone Brussel-Hoofdstad en verklaarde geen minderjarige kinderen in België te hebben en niet te lijden aan medische problemen.

De gedelegeerde van de Minister van Asiel en Migratie heeft bij zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de wet. Deze beslissing vormt geen schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (EVRM).

Indien de betrokkene zich niet houdt aan het bevel om het grondgebied te verlaten binnen de gestelde termijn, of indien dit bevel niet wordt verlengd door de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van de betrokkene begeven. Zij kunnen dan nagaan en vaststellen of de betrokkene het grondgebied daadwerkelijk heeft verlaten na het verstrijken van de termijn vermeld in het bevel. Indien de betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot een overbrenging naar het politiebureau en tot een detentie met het oog op verwijdering.

Naam en functie, datum, handtekening en stempel van de overheid :

B. E., administratief assistent, vertegenwoordiger van de Minister van Asiel en Migratie,

Brussel, 16.09.2025

B. E.

Administratief assistent (zie inventaris nr. 1 – kopie van het bestreden besluit)

3.2. Betwisting van de bestreden beslissing

De verzoeker begrijpt niets van de beslissing. Hij was immers in de overtuiging dat hij wettig in het land verbleef op het moment dat de controle ter plaatse plaatsvond;

De betrokkene betwist de hem ten laste gelegde feiten, namelijk de diefstal van een fiets;

Hij verklaart dat hij via het platform Facebook eerder contact had opgenomen met een persoon die zich voordeed als verkoper van een elektrische fiets;

Beide partijen kwamen tot een akkoord over de verkoop van de fiets, waarbij de betrokkene een prijs van 400 euro had voorgesteld, een voorstel dat door de verkoper werd aanvaard;

Naar aanleiding van dit akkoord hebben beide partijen een afspraak gemaakt om de transactie uit te voeren;

De betrokkene verklaart dat hij niet wist dat de fiets gestolen was, aangezien hij contact had gehad met een persoon van wie hij dacht dat die de rechtmatige eigenaar was;

Ten tijde van de feiten verklaart de betrokkene dat hij het bedrag van 400 euro aan de verkoper heeft overhandigd, die hem vervolgens de fiets heeft gegeven. Op dat precieze moment zijn de politiediensten tussengekomen;

De betrokkene verklaart dat hij niet op de hoogte was van het feit dat de fiets gestolen was en dat hij geenszins de bedoeling had een gestolen goed te verwerven;

Hij voegt eraan toe dat hij de fiets wilde kopen om te kunnen werken als bezorger voor het bedrijf Uber. De betrokkene verklaart dat hij geboren en getogen is in zijn geboortestad (...), in Marokko;

Hij verklaart dat hij op jonge leeftijd zijn vader heeft verloren, wat hem ertoe heeft gebracht zijn schoolloopbaan vroegtijdig te beëindigen;

Geconfronteerd met een moeilijke economische situatie en afkomstig uit een regio die zwaar getroffen is door werkloosheid, verklaart de betrokkene dat hij de beslissing heeft genomen zijn land te verlaten in de hoop op een betere toekomst;

Hij legt uit dat hij zich in eerste instantie in Spanje heeft gevestigd, waar hij verschillende beroepsactiviteiten heeft uitgeoefend, onder meer als kapper en vervolgens als vrachtwagenchauffeur;

Hij voegt eraan toe dat hij stappen heeft ondernomen om een verblijfsvergunning op Spaans grondgebied te verkrijgen dankzij een arbeidsovereenkomst;

Op persoonlijk en relationeel vlak verklaart de betrokkene een relatie te onderhouden met zijn partner, met wie hij van plan is te trouwen en een gezin te stichten.

Daarnaast verklaart hij dat hij de geldende wetten op dit vlak niet kende en dat hij van niemand richtlijnen of instructies heeft ontvangen, in welke zin dan ook.

Hij stelt dat hij had verwacht dat de politiediensten hem zouden informeren of waarschuwen, alvorens hem de bestreden beslissing op te leggen.

Hij werd niet eens uitgenodigd om zich te verantwoorden voor de redenen van zijn vermeende overtreding van de verblijfswetgeving, en pas na de kennisgeving van het bestreden besluit heeft hij vernomen dat zich verplaatsen op het grondgebied van het Koninkrijk zonder geldige verblijfstitel een inbreuk op de verblijfswetgeving vormt.

Bovendien verklaart de verzoeker dat hij het Spaanse grondgebied is binnengekomen met een geldige verblijfstitel, namelijk een visum.

Hij is naar België gekomen met een doordacht plan om een handelsactiviteit op te starten, in het kader van de Europese richtlijn betreffende het vrije verkeer van personen en goederen binnen de Schengenruimte.

Met dat doel voor ogen verzoekt hij om een uitsteltermijn (gratieperiode) toe te kennen om zijn administratieve situatie in België te regulariseren door de indiening van een eenheidsvergunning (single permit), zonder het grondgebied te moeten verlaten.

De betrokkene beschikt over meerdere beroepskwalificaties en wenst zich volledig te wijden aan zijn professionele loopbaan.

Door de bestreden beslissing wordt hij geblokkeerd in al zijn geplande stappen om in Spanje te verblijven en te werken.

Daarom heeft hij besloten het onderhavige beroep tot nietigverklaring in te dienen tegen de beslissing van de verwerende partij, die ertoe strekt hem van het grondgebied van het Koninkrijk te verwijderen.

Hij is immers van plan zo spoedig mogelijk een aanvraag voor een Eenheidsvergunning (Permis Unique) in te dienen, aangezien hij de intentie heeft snel een activiteit op te starten in de sector waarin hij reeds in Spanje werkte, namelijk de kappersbranche, en zich eveneens te vestigen als vrachtwagenchauffeur, een knelpuntberoep, zowel in België als in Spanje.

De heer beschikt bovendien over een rijbewijs voor zware vrachtwagens (categorie C).

Om elke verdere belemmering te vermijden, moet deze beslissing dus worden vernietigd, zodat de verzoeker zijn gemoedsrust kan herwinnen en zich op rechtmatige wijze kan toeleggen op het verkrijgen van een Eenheidsvergunning.

De heer onderhoudt een affectieve relatie met zijn partner, die in Spanje verblijft, en wenst deze verbintenis te officialiseren door het sluiten van een wettelijk huwelijk.

Gezien het voorgaande is artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet van toepassing op het onderhavige geval, aangezien dit artikel ertoe zou leiden dat de betrokkene in een toestand van illegaliteit terechtkomt.

In dit verband herinnert de verzoeker eraan dat de Raad van State heeft beslist een prejudiciële vraag te stellen aan het Arbitragehof (thans Grondwettelijk Hof) en heeft geoordeeld dat: "Onverminderd het antwoord dat het Arbitragehof zal geven, dient te worden vastgesteld dat, prima facie, het verschil tussen de wet van 22 december 1999 - voorbehouden aan vreemdelingen die voldoen aan de voorwaarden vermeld in artikel 2 op het moment van hun aanvraag en binnen de in artikel 4 vastgestelde termijn van drie weken - en de behandeling van andere vreemdelingen die pas na het verstrijken van dezelfde termijn aan deze voorwaarden voldoen, niet berust op voldoende significante elementen om redelijkerwijs de discriminatie te rechtvaardigen die voortvloeit uit het tijdelijke karakter van genoemde wet.

Dit geldt des te meer aangezien dit tijdelijke karakter en de daaruit voortvloeiende ongelijkheid, zoals uiteengezet in de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat de wet van 22 december 1999 is geworden, werden gerechtvaardigd door de noodzaak een rampzalige situatie uit het verleden recht te trekken en alle wettelijke en reglementaire maatregelen te nemen om te voorkomen dat de wanorde uit het verleden zich opnieuw voordoet."

De verzoeker herinnert er in dit kader aan dat zijn beroepsactiviteit als vrachtwagenchauffeur - een knelpuntberoep - een belangrijk element vormt ter ondersteuning van het beroep tot schorsing en nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In het onderhavige geval kan de verzoeker redelijkerwijs niet worden teruggestuurd naar Marokko, een land dat hij heeft verlaten omdat alle beroepsmogelijkheden daar voor hem gesloten waren.

De recente gebeurtenissen in het Koninkrijk Marokko in september 2025 hebben de vooruitzichten op een verbetering van de sociaaleconomische situatie in de nabije toekomst aanzienlijk verkleind.

De verzoeker is bereid en vastbesloten actief werk te zoeken met het oog op het verkrijgen van een Eenheidsvergunning (Permis Unique) in Spanje, hetgeen onmogelijk zou zijn indien de bestreden beslissing gehandhaafd blijft.

Elke administratieve beslissing die door de Belgische autoriteiten wordt genomen, is vatbaar om de hoop van de verzoeker te ondermijnen om zijn administratieve situatie in Spanje te regulariseren.

Aangezien de administratieve beslissingen die worden uitgevaardigd door een lidstaat van de Europese Unie officieel worden verspreid binnen het gehele Schengengebied,

Daarbij voegt de verzoeker eraan toe, ten overvloede, dat hij vloeiend Spaans spreekt, waardoor zijn integratie in Spanje aanzienlijk wordt vergemakkelijkt.

3. RISICO VAN ERNSTIGE EN MOEILIJK HERSTELBARE SCHADE

Uit het voorgaande blijkt dat terugkeer naar Marokko om daar de vereiste toelating te verkrijgen om naar België terug te keren, een dure en nutteloze procedure zou zijn, die bovendien kan worden vermeden.

De schade die zou voortvloeien uit de verplichting het grondgebied te verlaten moet worden beschouwd als ernstig en moeilijk te herstellen, aangezien deze zijn kansen op het verkrijgen van een Eenheidsvergunning in België aanzienlijk verkleint.

Deze schade is niet in geld waardeerbaar en kan bovendien worden vermeden zonder afbreuk te doen aan de openbare orde.

4. CONCLUSIE

De verzoeker is van oordeel dat de hierboven aangevoerde motivering onvoldoende is, gelet op de verplichting van elke overheid in vreemdelingenzaken om te vermijden de fouten uit het verleden te herhalen.

Om te voorkomen dat de verwerende partij de bestreden beslissing later tegen de verzoeker zou kunnen inroepen, verzoekt hij dat de Raad de schorsing van de uitvoering van deze beslissing beveelt, waardoor de

verzoeker in staat zou worden gesteld de wettelijke procedures in België binnen de kortst mogelijke termijn voort te zetten."

2.2. Vooraf merkt de Raad op dat een middel de aanduiding inhoudt van een geschonden rechtsregel en de uiteenzetting van de wijze waarop de bestreden beslissing deze rechtsregel zou schenden. Een loutere opsomming van bepalingen in de hoofding van het verzoekschrift, zonder werkelijke uiteenzetting van de wijze waarop de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden, voldoet niet aan deze vereiste. Het komt evenmin aan de Raad toe om in de plaats van verzoeker een middel uit te werken op basis van feitelijke beweringen of intentieverklaringen. De Raad is gebonden aan het debat zoals afgebakend door de aangevoerde middelen en kan geen acht slaan op feitelijke gegevens die niet aan een welbepaalde grief zijn gekoppeld. Hij onderzoekt het verzoekschrift binnen deze grenzen, in een welwillende lezing van de aangevoerde grieven.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, § 2, van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de determinerende motieven duidelijk weergeeft. Verweerder verwijst uitdrukkelijk naar artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12°, van de vreemdelingenwet alsook naar de artikelen 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet. Hij motiveert dat verzoeker niet beschikte over een geldig paspoort op het ogenblik van zijn arrestatie, dat hij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst wegens diefstal, en dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het inreisverbod dat hem op 15 september 2025 werd betekend. De feiten van diefstal worden geconcretiseerd door verwijzing naar de aard van de inbreuk en naar de maatschappelijke impact ervan. Voor de weigering van een termijn voor vrijwillig vertrek verwijst verweerder naar het risico op onderduiken, gestoeld op het ontbreken van enige verblijfsaanvraag, het niet meewerken met de overheden en het bestaan van een niet-opgeheven inreisverbod, en naar de bedreiging voor de openbare orde. Wat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft, motiveert verweerder dat verzoeker de gelegenheid heeft gekregen om zijn standpunt mee te delen via de vragenlijst hoorrecht die hij op 18 september 2025 in de gevangenis van Leuven Hulp heeft ondertekend, maar dat hij deze niet heeft ingevuld noch teruggestuurd, en dat uit het administratief dossier geen elementen blijken die een schending van de artikelen 3 of 8 van het EVRM doen vermoeden.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in de akte zelf worden gelezen, zodat verzoeker kennis heeft kunnen nemen van de redenen ervan en heeft kunnen nagaan of het zinvol was deze aan te vechten. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In de mate dat verzoeker te kennen geeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is bij de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954). Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing steunt op drie afzonderlijke gronden, elk autonoom toepasselijk: artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12°, van de vreemdelingenwet. Wat [12°] betreft — het bestaan van een niet opgeheven of opgeschort inreisverbod — brengt verzoeker geen enkel concreet element aan waaruit zou blijken dat het inreisverbod van 15 september 2025 niet meer tegenwerpelijk zou zijn. Hij betwist het bestaan, de geldigheid noch de inhoud ervan. Dit motief volstaat op zichzelf om het bevel om het grondgebied te verlaten te schragen. Wat het [1°] betreft, weerlegt verzoeker de feitelijke vaststelling dat hij niet over een geldig paspoort beschikte op het ogenblik van zijn arrestatie niet door enig stuk. De loutere bewering dat hij over een Spaanse verblijfstitel zou beschikken volstaat niet bij gebrek aan een begin van bewijs. Wat [3°] betreft, kan verzoeker met zijn betwisting van de hem ten laste gelegde feiten — hij stelt dat hij niet wist dat de fiets gestolen was — merkt de Raad op dat bij het nemen van een bestuurlijke maatregel ter bescherming van de openbare orde, niet is vereist dat de betrokkene reeds werd veroordeeld. *In casu* kon de verwerende partij zich nuttig steunen op de objectieve gegevens van het strafdossier, in het bijzonder het

aanhoudingsmandaat (administratief dossier, stuk 8). Ook de Raadkamer oordeelde in haar beschikking van 15 september 2025 dat er ernstige aanwijzingen van schuld waren (administratief dossier, stuk 14).

In een welwillende lezing van het verzoekschrift onderzoekt de Raad nog of verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt. Verzoeker beroept zich op een affectieve relatie met een partner die in Spanje verblijft en op een voornemen om met haar te trouwen. De Raad merkt op dat dit beweerde gezinsleven zich niet in België afspeelt en dat verzoeker zelf in zijn verzoekschrift aangeeft naar Spanje te willen terugkeren om er een eenheidsvergunning aan te vragen. Het bevel om het Belgische grondgebied te verlaten staat een dergelijke terugkeer niet in de weg en maakt dus geen inmenging uit in de relatie waarop verzoeker zich beroept. Een louter huwelijksvoornemen, zonder begin van bewijs en zonder enige indicatie dat de relatie de hechtheid of de duurzaamheid bezit die door artikel 8 van het EVRM wordt vereist, volstaat overigens niet om een door deze bepaling beschermd gezinsleven aannemelijk te maken. Verzoeker maakt geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Voor zover verzoeker zich, eveneens in welwillende lezing, beklaagt dat hij niet werd uitgenodigd om zich te verantwoorden alvorens de bestreden beslissing werd genomen, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing zelf vermeldt dat verzoeker op 18 september 2025 in de gevangenis van Leuven Hulp het ontvangstbewijs van de vragenlijst hoorrecht heeft ondertekend, maar nagelaten heeft deze vragenlijst in te vullen en aan het bestuur over te maken. Verzoeker weerlegt deze vaststelling niet. Hij heeft aldus zelf nagelaten gebruik te maken van de gelegenheid die hem was geboden om de specifieke elementen van zijn dossier kenbaar te maken. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker op 15 september 2025 ook werd gehoord door de politiezone Brussel-Hoofdstad en daarbij verklaringen heeft afgelegd over zijn persoonlijke en familiale situatie. Verzoeker maakt geen schending van het hoorrecht aannemelijk.

Het overige betoog van het verzoekschrift bestaat in hoofdzaak uit een biografische uiteenzetting over de levensloop van verzoeker in Marokko en Spanje, uit intentieverklaringen omtrent een nog in te dienen aanvraag voor een eenheidsvergunning, een geplande activiteit als kapper of vrachtwagenchauffeur en een mogelijk huwelijk, alsook uit algemene beschouwingen over de socio-economische toestand in Marokko in september 2025 en uit een citaat omtrent een prejudiciële vraag betreffende de wet van 22 december 1999 inzake regularisatie. Geen van deze elementen wordt door verzoeker gekoppeld aan een welbepaalde rechtsregel waarvan de schending op een omstandige wijze wordt uiteengezet. Deze beweringen kunnen aldus niet aan het wettigheidsstoezicht van de Raad raken.

De verwijzing naar de wet van 22 december 1999 is bovendien niet pertinent voor de bestreden beslissing, die op een geheel andere rechtsgrond berust. Het aangevoerde risico op ernstige en moeilijk herstelbare schade ten slotte betreft het schorsingscontentieux en is in het kader van het onderhavige annulatieberoep niet dienend.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat verweerder zich heeft gebaseerd op feitelijk onjuiste gegevens of zijn beoordelingsbevoegdheid kennelijk onredelijk heeft aangewend. Een schending van de aangevoerde bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT